En dissymfoni med pølser og politisk lingo.



Hvem er den bedste Leder? Odense Teater kommer med et bud.

Et Vingesus fra Oldtiden

D. 23. september løb den Politiske Kandestøber af stablen foran en sal med pensionister og skoleever, der ikke helt formåede at fylde salen. Ludvig Holbergs stykke er et sandt skrig fra oldtiden komplet med et lige så støvet værdisæt. Selve stykket er egentlig ret sjovt opsat med sjove kostumer og gode skuespillere med en lidt speciel energi.

Der bliver dækket godt op på bordet med referencer til alt fra Kejserens Nye Klæder til Donald Trump. Alligevel hænger Holbergs tids synspunkter lidt for godt fast i manuskriptet og stykket formår ikke helt at gøre sig relevant for samtiden. En god oplevelse, men heller ikke mere end det.

Ludvig Holbergs Politiske Kandestøber

Det originale værk fra 17xx's grundbudskab er at borgerstanden i datidens Hamborg ikke kan formå at styre byen lige så godt, som de medlemmerne af det oligarkiske råd i byen. Budskabet hænger sammen med datidens kamp om demokrati i Danmark og Europa og Holberg taler altså imod denne.

I Odense gør man et bravt forsøg på at slippe af med budskabet bl.a. ved at gøre rådsmedlemmerne dybt korrupte på en måde, der sagtens kunne tale ind i sager såsom Vanopslaghs dobbelte boligføring eller Løkkes forsøg på at bestikke Mike Fonseca fra sit mandat.

En Kamoufleret Trump.

Et af forsøgene på frigørelse er en Trump-reference gennem kandestøberen Herman Von Bremen. Han bruger meget tid på kroen med sine venner, hvor de planlægger deres vej til magten med mange fine ord. Desværre formår de aldrig helt at sætte sig ind i det politiske erhverv. Lige så snart at de konfronteres med det virkelige politiske arbejde, så bliver de enormt pressede af deres manglende viden og prøver at dække over det ved at så tvivl om andres kunnen. Da to latintalende advokater kommer forbi, kan Herman Von Bremen ikke forstå et hak, men når de spørger ind om hans latin, så siger han dette citat. "Jeg elsker Latin, det er mit yndlingssprog". Hvilket næsten er så trump-agtig en replik, som man kan støve frem. Sammen med hans karismatiske talemåde, der ikke helt bunder i virkeligheden, så er det en ret god sammenligning.

Hermans medsammensvorne taler også lidt om utryghed på en måde, der minder om Hummelgaards interviews med journalister, der spørger ind til hans overvågningspolitik i modsætning til de demokratiske værdier. Der er sikkert flere af disse referencer til politikere, men deres største problem - sammen med Trump referencen - er at de aldrig rigtigt når frem i lyset. Man skal være politisk kender for at forstå referencerne og sætte stykket i kontekst af disse.

Kultur referencer.

Mens af det politiske budskab er hit and miss, så er der smæk på de danske kulturreferencer. Der er lige fra Kejserens Nye Klæder til grisen fra Looney Tunes blandt et væld af andre referencer. Problemet er bare at Den Politiske Kandestøber er et politisk stykke og derfor falder det til jorden, hvis man ikke rammer plet i sit politiske budskab. Man kan næsten tro at dette stykke kun bliver opført, fordi at teateret skal nå at spille lidt Holberg en gang imellem og at instruktøren derfor ikke har et politisk budskab at stille op. Der bliver nemlig sat så mange gode muligheder, for at lave en politisk kommentar, frem i løbet af det første akt, men de når bare aldrig at modne i anden akt. Resultatet er at budskabet stikker lidt i flere retninger og at den største retning forbliver, at normale mennesker ikke kan styre et land. Det er rigtigt ærgerligt, fordi man i stedet kunne have valgt at tale om politisk korruption eller iscenesætte højreorienterede, karismatiske ledere såsom Trump. Disse budskaber er nemlig utroligt vigtige i dag.

Derfor skuffer stykket lidt. Det er sjovt og det kan sagtens blive til en hyggelig aften inde på Odense Teater, men man bliver overhovedet ikke rørt eller udfordret på sine egne holdninger.